

lásk

DELFIN

*rodinná
pohoda*

študentský časopis
SSOŠ Bukovecká 17,
Košice

*úspech
rozprávky
kapor*

porozumenie

príateľstvo

koláče

radosť

šťastie

Praxou v ústrety zážitkom

Som študentkou SSOŠ Bukovecká 17 v Košiciach. teda už pár praxových dní, ale boli tie v MŠ na Zupkovej ulici 37 mojej praxe sme s deťmi aktivity. Najobľúbenejšie boli hry či už v triede, alebo vonku. (Na mlynské, Na Zajačikov, Oli oli vláčik a rôzne iné). Učili sme deti tancovať (Naša Zem je guľatá, sviatok detí, Kohútik jarabí), pieseň o Autíčkach a o Drakoch. Hrali sme sa s deťmi pri detských kútikoch, či už na kaderníčky, mamičky a ockov, alebo sme im pomáhali stavať lego, kocky, puzzle.

Pobyt vonku bol zameraný na spoznávanie prírody a okolia. Zbierali sme s nimi kvietky alebo kamienky, hrali sme sa v piesku, modelovali sme koláčiky, autíčka, zvieratká. Využívali sme aj výtvarné techniky ako kreslenie, maľovanie, strihanie, lepenie a rôzne iné. Pomáhali sme im pri prezliekaní, pri hygiene, obedovaní a česaní.

Táto prax v MŠ sa mi veľmi páčila. Priniesla mi nové skúsenosti s deťmi, naučila ma,

ako s nimi pracovať, vychádzať a zaujať ich. Deti boli poslušné, šikovné, a preto sa s nimi dobre

spolupracovalo. Je úžasné, keď sme na ich tvárach videli úsmev a to, ako sa tešia. Podľa mňa je to najkrajšia práca, aká môže byť, no zároveň viem, že je pri jej vykonávaní veľká zodpovednosť. No ani to ma neodradí! Už teraz som rozhodnutá, že touto cestou chcem kráčať ďalej, pretože mám rada prácu s deťmi a touto praxou som sa len uistila, že je to

štvrtého ročníka na
Mám za sebou

najdokonalejšie
v Košiciach. Počas
vykonávali rôzne
detské pohybové
hady, Kolo kolo
Janko, Ide ide
spievať pesničky a
Dnes je veľký
tancovali sme na

zamestnanie, ktoré ma bude baviť a napíňať.

Martina Lešková 4.B₂

Na potulkách pravekými obydliami

Je neuveriteľné, čo všetko dokážu archeológovia zistiť o našej minulosti. Vedeli ste, že v Nižnej Myšli sa nachádza múzeum, v ktorom sa zhromažďujú archeologické a kultúrne pamiatky regiónu?

Múzeum prezentuje tiež cirkevné dejiny, dejiny rádov a obce.

Dňa 13.10 sme ako prvý ročník navštívili toto múzeum, ktoré môžete nájsť v budove kláštora pochádzajúceho z 13. storočia. Na území Nižnej Myšle sa našlo množstvo hrobov a jám, do ktorých ukladali ľudia v špeciálnych hlinených vázach jedlo a odpad. Európske unikáty ako rituálny chlieb starý 3700 rokov, detský vozíček, ktorý je dôkazom, že už v tej dobe sa vyrábali detské hračky a dokonca ich kladli k telám detí, môžete nájsť práve tu. A ak by vás zaujímalo, či už vtedy mali ľudia náboženstvá, nájdete tu ozdoby, ktoré nosili kňazky. Tieto „opasky“ boli vyrobené z hlinených korálok a mušlí. Nosili ich ako symbol nadradenosti. Ľudia verili v posmrtný život, a preto pochovávali napríklad bojovníkov s ich mečmi, ženy a mužov s ich vecami, šperkami a jedlom, ktoré im kladli k nohám na znak úcty. Je dokázané, že tu v dobe kamennej bola osada, ktorá neskôr vyhorela a ľudia odtiaľ odišli. Pred ich odchodom, ale mali akýsi rituál, v ktorom hodili štyri ženské telá do jamy a zvieracie kosti.

Nuž a keby ste to chceli vidieť na vlastné oči, v tomto múzeu nájdete repliku obetnej jamy.

Stela Tkáčová 1.B₂

Tá naša stužková

4.B1: Ľubomíra Čorosová

Ten náš vysnívaný
deň prišiel
17.10.2014.

Dievčatá
netrpezlivo
čakali na túto
hodinu a upravovali
posledné detaily
krásky. Odbila
osemnásta hodina,

kedy sme postupne kráčali, jedna za druhou do sály po tme, so sviečkou. Malo to dojímavú atmosféru a sem-tam sa mi až chcelo plakať. Kým sme podávali sviečky na stojan, pomaly dohrávala pieseň Hallelujah. Týmto sa pomaly začínala naša jedinečná a oficiálna slávnosť, ktorá bola otvorená príhovormi našej pani riaditeľky PhDr. Tatiany Jursovej, triednej pani učiteľky Ing. Miroslavy Dzivák Dzurenovej a dvoma moderátorkami - Karin a Lenky.

Čerešničkou na torte bol zábavný program, ktorý si dievčatá pripravili pre všetkých hostí. Hrali scénu zo známeho filmu „Slunce, seno, jahody“, scénu s názvom „Smrtka v nemocnici“ a „U lekára“. Publikum zabavili aj tancom na rýchlu pieseň a tancom spolužiačky, ktorá svojím humorom vypĺňala prestávky

medzi jednotlivými scénkami. Po programe sa opäť všetci roztancovali. Čas ubehol tak rýchlo, že zrazu bolo potrebné poberať sa domov. Nakoniec sa všetci rozprchli, spamätávajúc sa z toho všetkého úžasného, čo sa udialo a na čo nikto nikdy nezabudneme.

4. B2: (Klaudia Klemová)

Určite by som chcela začať slovami, že to bola stužková, na ktorú nikto len tak nezabudne. Verím, že sa bude o nej ešte dlho rozprávať. Všetko bolo perfektné, dokonca aj chybičky, ktoré sa tam našli, boli len krokom k dokonalosti. Myslím si, že náš program bol nenahraditeľný a každému sa páčil. No pre nás bol nenahraditeľný pohľad na našich drahých profesorov, keď sa ich

úsmevy rozžiarovali stále viac a viac a ich smiech bolo určite počuť až na druhú stranu ulice. Na začiatku to bol pre nás veľký stres, no časom sa to napätie v nás uvoľnilo. Všetky sme vyzerali nádherne, veď to bol náš veľký deň, na ktorý sme sa tak dlho pripravovali, a preto ani

náš výzor nebol až na druhom mieste. Zábava bola v plnom prúde, keďže máme tie najlepšie profesorky, ktoré boli vždy na parkete a všetku tú radosť prežívali spolu s nami.

Exkurzia v Žakovciach

Dňa 20.novembra sme sa vybrali do Žakoviec, miesta, kde má svoje sídlo inštitúcia pomoci pre bezdomovcov a opusteným ženám s deťmi – Inštitút Krista Veľkňaza. Mali sme možnosť vidieť, ako to tam vyzerá a v akých podmienkach tam žijú. Otcom myšlienky je otec Marián Kuffa. Bez akceptovania ním stanovených pravidiel, tu pobyt nie je možný. Patrí k nim zúčastňovať sa, denne, aj niekoľkokrát, na svätých omšiach a na svätom ruženci. Ich pobyt tam je bezplatný dovtedy, pokiaľ si dotýčný nenájde prácu.

Proces resocializácie týchto ľudí je založený, prevažne, na manuálnej práci. Ľudia, ktorí tam pracujú a pomáhajú, boli ku nám zdvorilí a ukázali nám nielen priestor kaplnky ale aj prostory, kde sú ubytovaní klienti, ale aj farmu, kde majú veľké množstvo domácich zvierat, ktoré sme mohli vidieť. Dokonca nám aj ponúkli jazdu na koni, ktorú sme si veľmi užili.

Diana Bilá 2.B

Imatrikulácia v múzeu

...alebo...

exponáty z čias nedávno

minulých ožili kvôli našim

prvákom

Vážnosť a humor dokopy? Tohtoročná imatrikulácia bola dôkazom, že aj čosi, čo ľudia považujú za veľmi seriózne, môže poslúžiť na pobavenie. Celá Imatrikulácia sa viedla v téme akéhosi múzea. My, ako žiaci alebo aj návštevníci, sme mali možnosť si prezrieť exponáty, čiže žiakov, ktorí si pre nás pripravili rôzne čísla. Ja sama sa musím priznať, že pri speváckych číslach som mala občas zimomriavky, no a pri tých ostatných? Pri tých som sa príjemne pobavila. Bola som prekvapená, kam až môžu hranice predstavivosti a tvorivosti zájsť. Počas imatrikulácie som nadobudla pocit, že všetci prváci sme boli prijatí do akejsi rodinky na tejto škole. Rozhodne nesmiem zabudnúť na veľmi príjemnú atmosféru, ktorá kolovala po celej sále. Myslím, že my všetci sme si z tejto udalosti odniesli nejakú spomienku a k tej spomienke môžeme priložiť snád' už len jeden úsmev na tvári.

Ďakujeme!

Stela Tkáčová, 1.B

Bez triedy i bez kriedy, a predsa sme sa učili

V duchu hesla: Neučím sa pre škola, učím sa pre život sa nieslo naše stretnutie so žiakmi 3 základných škôl v Košiciach - ZŠ Bernolákova 18 - sv.Cyrila a Metoda, ZŠ Bukovecká 17 a Súkromná ZŠ Trieda SNP 104 v Átrium centre na sídlisku Terasa v Košiciach. Žiaci opustili školské lavice a prijala pozvanie spoznávať svet a naučiť sa niečo nové hravou formou, bez poznámok, bez skúšania, ale naopak s využitím svojich zmyslov, či už tých 5, alebo toho skrytého – šiesteho.

Svoju všestrannosť dokazovali na niekoľkých stanovištiach, kde sa im venovali naši študenti – animátori. Zablúdili v čase

a obohatili si slovnú zásobu z čias predkov a vypuzzlovali slávne pamiatky. Z čias kráľov sa presunuli do sveta knižných a rozprávkových bytostí. Stačilo len uhádnuť, koľko ich bolo v ktorej rozprávkovej krajine a poupratovať v rozhádzaných slabikách. Zo sveta rozprávok ich vytiahla vôňa škoric, klinčekov a iných ingrediencií, ktoré mali uhádnuť len na základe svojich zmyslov. Nezabudli sme ani na európsku spolupatričnosť a vyskúšali sme, či ich na

eure zaujíma len nominálna hodnota, alebo aj výtvarná zdatnosť jeho tvorcov. No a keďže eurom neplatíme len my, musia sa predsa žiaci vedieť dohovoriť aj v inom jazyku, a tak sme ich tajničkou priučili angličtine. No a keď sú už jazykovo zdatní, môžu cestovať, tak sme ich predstavili všetky NAJ našej Zeme.

A keď predsa len nemali záujem cestovať

a rozprávať, mohli počúvať - v hudobnom pexese alebo si zaskákať, či zadrepovať, opäť v duchu v zdravom tele bystrý duch.:-)

Sme presvedčení, že príjemné školsko-neškolské dopoludnie bolo pre všetkých zaujímavým spestrením školského dňa a už teraz sa tešíme na ďalšie spoznávanie sveta vďaka nám.

Brkom študentov

Prvý moment, prvá chvíľa a zrazu len sen.

Chcem prežiť s tebou každý deň,
dovoľ mi to, chcem to ja a chceš to ty,
tak prečo sme sa ešte v realite neocitli?!

- Ten príbeh je len sen -
realitou sa stane, len keď sa spojíme a budeme
dúfať, že predstavy sa
pominú,
naš príbeh mi pripomína lavínu.

Tak rýchly a studený ako ľad,
stále z teba ide veľký chlad.

Možno sa konečne z toho sna prebudím a moje túžby si naplním,
stále verím, že ty si ten pravý,
tak neváhaj dlho, lebo o chvíľu už budeme starí ...

Dievčatko vo svojom svete

Dievčatko na ulici plakalo a kričalo
Do bolestivej rany mu veľa nechýbalo
Správalo sa, akoby malo svoj svet

Bolo také hlasné, že ho bolo počuť hneď
Plakalo na celé námestie
Pozrelo sa a videlo vo svojich očkách ležať
niekoho na ceste
Videla všetko zle
Bolo jej z toho na umretie
Nemala, čo robiť a veľmi sa trápila
Nechcela žiť a zomrela

Škola , škola , školička

Z toho bude básnička.
1 2 3 4 5
matematiku viem hneď.
A B C D E F G
slovenčinu viem na figu.
Chémia, tak to je hračka,
stačí len vedieť prvok a aká je jeho značka.
V biológii sú zvieratká a rastlinky,
nebojte sa, nie sú tam žiadne príšerky.
Cudzí jazyk vedieť treba,
angličtina vám zabráť až tak nedá.
Geografia je mapa,
s tou sa ale všade ráta.
Keď všetko budete vedieť,
budete za Super žiaka.

Na nebo je krásny pohľad...

Na nebo je krásny pohľad.
Je to niečo nádherné.

Bolo to krásne a nie je to vôbec zámerné.

Je to krásne milé a ukl'udňujúce,

nie je to hypnotizujúce.

Má to začiatok, má to koniec,

je to nádhera.

Pozriem sa bližšie, na oblaku vidím zlatý zvonec.

Je to ako rozprávka, je to ako sen, je to nádherné, ale šťastné len, sa treba zapozerať,

na tu krásnu oblohu a uvidíte tam svoju podobu.

Vidieť tam seba, svoju tvar, je nádhera.

Paulína Vilková 1.B2

Ako kvapka dažďa slza mi po líci padá.
Neopíšem slovami, ako ťa mám rada.
Ako teším sa, na každý deň s tebou,
na deň, v ktorom nikdy smútok nebol.

Nik nepozná naše tajnosti.
Nik netuší, že ľúbime sa od mladosti.
Že signál lásky v našich tvárach,
je svetielkom vo všetkých chmárach.

Ako strom bez lístia sa cítim.
A vzduchu ktorý dýchaš, závidím.
Keď nemám ťa chvíľu nablízku,
horím, ako lístie v ohnisku.

Si dažďom, ktorý ten oheň zničí,
si vetrom, ktorý vonku kričí,
si lístím, ktoré strom chráni,
si slnkom v tmavej stráni...

Kristína Nigutová 4.A

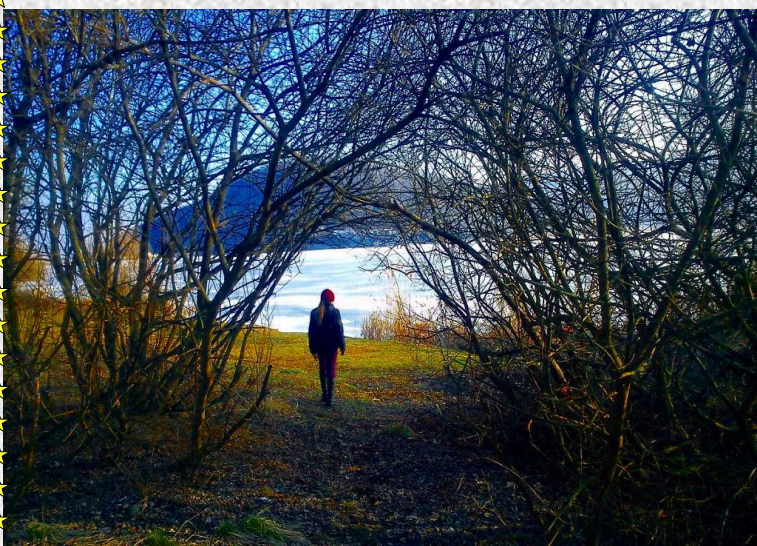
Recept na dobrého priateľa

Každý si zaslúži priateľov, lebo priateľstvo sa nedá kúpiť, ale môžeme si ho zaslúžiť. Pravý a dobrý priateľ by mal byť spoľahlivý, aby sme mu mohli veriť v každej situácii. Mal by byť úprimný, aby povedal, čo si naozaj myslí, ale tak, aby nikoho neurazil. Mal by mať poriadnu fantáziu a samozrejme, aby mu nechýbal zmysel pre humor. Pravdaže, nikto by nebol spokojný, ak by bol jeho priateľ trošku dopletený, takže pravý priateľ by „mal mať niečo v hlave“ a mal by mať určite svoj vlastný názor. Mal by mať svetlohnedé oči. Výškovo by na tom mal byť tak okolo 170 cm. Mal by mať tmavohnedé dlhšie vlasy. Jeho obľúbená

hra by mala byť dostihy, pretože je pri tom veľká zábava. Mal by byť zdatný v nemeckom jazyku a mal by to byť jeho obľúbený predmet. Jeho obľúbeným jedlom by mali byť špagety.

Kristína Semanová 1.B2

S Alicou v krajine zázrakov

Stojím uprostred trblietajúceho sa poľa. Ohnivé slnko dopadá na telo očakávajúce nekonečne nekonečný príchod najlepšej sestry Alici. Čas plynie rýchlejšie rozhorom s ružovým sloníkom, ktorý je potešený mojou prítomnosťou. Odrazu prichádza ona.

Farebný, neprehľaduteľný plášť spočívajúci na jej tele oživí odkvitajúce kvety dobra.

Chytíme sa za ruky a spoločne dýchame chladný vzduch prinášajúci skorú zimu. Vločky sa dotýkajú rozpálených tiel, ktoré dychtivo túžia po nových, rozprávkových zážitkoch. V tom sa k nám pridáva snehuliak, ktorého oči túžia po prítomnosti blížiacej sa jari. Kvety dostávajú druhý dych a spoločne so zvieratami tancujeme na rytmus mladého, spievajúceho slnka. Plody prírody nás zasypávajú a my máme sto chutí ponoriť sa do ich dužín, plávať neopísateľnou rýchlosťou a ocitnúť sa na miestach doteraz nepoznaných. V tom priletí myšlienka na bielej holubici do Alicinej mysle, ktorá jej pošepne plavbu v mori plnom opadávajúcich listov, z ktorých si pletieme šaty siahajúce do nekonečnosti. Zosilňuje sa vietor, ktorý nás núti nájsť nové priateľstvá so zvieratami, ktoré sme si postavili z pocukrovaného snehu.

Energia v našich telách sa stupňuje príchodom dvoch krásnych princov, ktorí prinášajú potešenie a lásku v neviditeľných batohoch. Strácame svoju myseľ a riekou života chceme okúsiť niečo nové, fascinujúce, doposiaľ nepoznané. Plánujeme neplánované plány, ktorými si predlžujeme končiac sa prázdniny. Tráva dotýkajúca sa nebeského vtáctva zachytáva naše myšlienky a my sa vraciame do doby rozprávkovej, v ktorej pestrofarebný šašo prináša na dvojchrbte svojej opice sladkú radosť, neutíchajúci smiech a nekončiacu sa mladosť. Žijeme

v kráľovstvách, kdesi medzi nebom a zemou a mesiac sa na nás každé ráno díva. S úsmevom na tvári prináša stôl plný jedál, ktorý nikdy nie je prázdny. Niet konca prázdnin. Všetko je dlhé, ako žirafin fialový krk, na ktorom sú zavesené cukríky šťastia. Konáre stromov nám ponúkajú šaty od výmyslu sveta. Spolu s Alicou si z tečúcich vodopádov naberáme sladký med a rozotierame ním zlaté chodníky. Stopy nás vedú na miesta, kde sme sa spoznali s princami na červených tátošoch. Nad spomínanými miestami rastú kvety, ktoré krásia naše vlasy.

Odrazu pociťujeme smútok, ktorý v tom momente zaženie ružový sloník a svojím dlhým chobotom poteší naše čokoládové srdcia. Šmýkame sa po pocukrovanom snehu, modré oblaky privolávajú vlny zážitkov... Vymýšľame hry, od ktorých nás neodoženie ani klopkajúca noc. Stúpame stále vyššie a vyššie, až sa dostávame ku hviezdám v tvare keksíkov. Skáčeme z planéty na planétu, kde získavame nové priateľstvá.

Okaté slnko sa pridáva k našim hrám a svojimi veľkými rukami ladí naše líca...

Karin Šlosárová 4. B1

Toto sa nikdy nemalo stat'

Bolo to ráno ako jedno z mnohých.

Budík o 6:10.

Otvorila som pomaly oči, do ktorých mi svietili lúče ranného slnka. Pomaly som sa ponat'ahovala na posteli a vstala som. Šla som do kuchyne, vybrala som si jogurt z chladničky a začala ho jesť. Neskôr som si umyla zuby a šla naspäť do izby, aby som sa obliekla. Po dlhom rozmýšľaní som si vybrala ružovo-biele kraťasy a čierne tričko. V kúpeľni som sa namaľovala a vyšla som z domu. Počasie bolo úžasné. Keď som prišla do školy, tak som si uvedomila, že som si zabudla desiatu a aj vodu. Nebol by to nijaký problém, keby som si nezabudla aj peniaze. Tak som čakala na koniec ôsmej hodiny. No po druhej hodine mi nečakane prišlo zle. Povedala som si: „Kika, vydrž to! Ešte pár hodín a pôjdeš domov.“ Snažila som sa to vydržať, no na veľkej prestávke som prestala vnímať okolitý svet. Podlomili sa mi nohy a spadla som. Bohužiaľ si už na nič iné nepamätám.

Zobudila som sa na podivné zvuky v nejakej miestnosti. Tie pocity ale neviem opísať. Počula som len nejaké pípanie strojov a ženské hlasy. Steny tej miestnosti boli úplne biele, až to rezalo oči. Trvalo menšiu chvíľku, kým som poriadne otvorila oči a poobzerala sa okolo seba. Ležala som na posteli, vedľa mňa bola ďalšia posteľ, na ktorej ležalo nejaké neznáme dievča. Mala som tak zmiešané pocity, čo sa stalo, že som sa bála aj otvoriť ústa a poriadne sa nadýchnuť. Videla som, ako sa na mňa to dievča uprene díva, tak som sa jej spýtala: „Kde to som? Čo tu robím? Čo sa mi stalo?“ Ona na mňa hodila príjemný, priateľský úsmev a s úplným pokojom mi odpovedala: „Si v nemocnici, pretože si odpadla. Nedodržala si pitný režim. Ale neboj, už zajtra ťa pustia.“ Nevedela som, čo si mám o tom všetkom myslieť. Pozrela som na ňu a poďakovala som jej. V hlave som mala kopu myšlienok. Samej seba som sa pýtala, kde sú všetci, prečo tu so mnou nik nie je. Chcela som prestať myslieť na negatívne veci, a tak som sa prihovarila tomu dievčaťu. Odpovedala na všetky moje otázky a ja som sa dozvedela, že je tu pre ten istý dôvod ako som tu aj ja. Čím dlhšie sme sa zhovárali, tým som mala stále väčší pocit, ako keby sme sa poznali roky. Jej meno bolo Zuzka. Mali sme rovnaké názory skoro na všetko. Obľubovali sme rovnaký žáner hudby a filmov. Rozprávali sme sa do noci. Hovorili sme si vtipy, historky, zážitky. Narýchlo som sa zamyslela a hovorím Zuzke: „Nie je to cool, že nás spojilo tak podivné mieste?“ Trošku sme sa na tom zasmiali a neskôr sme šli spať. Keď som sa ráno zobudila, Zuzka tam nebola. Trošku prestrašená som sa sestričky spýtala, kde je Zuzka. Odpovedala mi, že Zuzka už šla domov, pretože ju prepustili, no nechcela ma budiť. Od rána som ležala v tej veľkej podivnej miestnosti sama a rozmýšľala som, že hneď, keď ma prepustia, tak sa Zuzke ozvem. Bolo 13:00 a môj ocko po mňa prišiel. S doktorom sa ešte o niečom rozprávali. Nasadla som do auta a s ockom sme rozoberali, čo sa stalo a čo robiť pre to, aby sa to už neopakovalo. Prišla som domov a hneď som volala Zuzke, lebo som si všimla SMS od nej, či som v poriadku. Tá jediná SMS ma potešila, pretože za tie dva dni sa neozval nik. Telefonovali sme spolu viac než tri hodiny. Smiali sme sa, vrieskali, plakali a rozprávali každá o svojom živote. O niekoľko dní, keď sa každá z nás úplne vyliečila, sme sa po škole vybrali na horúcu čokoládu do mesta. Za pár dni sme sa stali oporou jedna pre druhú. Ona dávala silu mne a ja som dávala silu jej. Stali sme sa najlepšími kamarátkami. A občas sme si vraveli: „Preto osud chcel, aby sme boli najlepšími kamarátkami, lebo jedna mama by nás nezvládla.“ A to sme sa spoznali na tak neobvyklom mieste. Pre tú nemocnicu a bolesť si často poviem: „Toto sa nikdy nemalo stať!“ No potom si vždy spomeniem na Zuzku. Bol to osud a som rada, že som spoznala človeka ako je ona. Lebo priateľstvo je tak potrebné, ako samotná ľudskosť. A šťastný je ten, kto ho nájde, lebo vie, že už nie je sám. A mali by sme byť všetci vďační za každý nový deň, ktorý nám

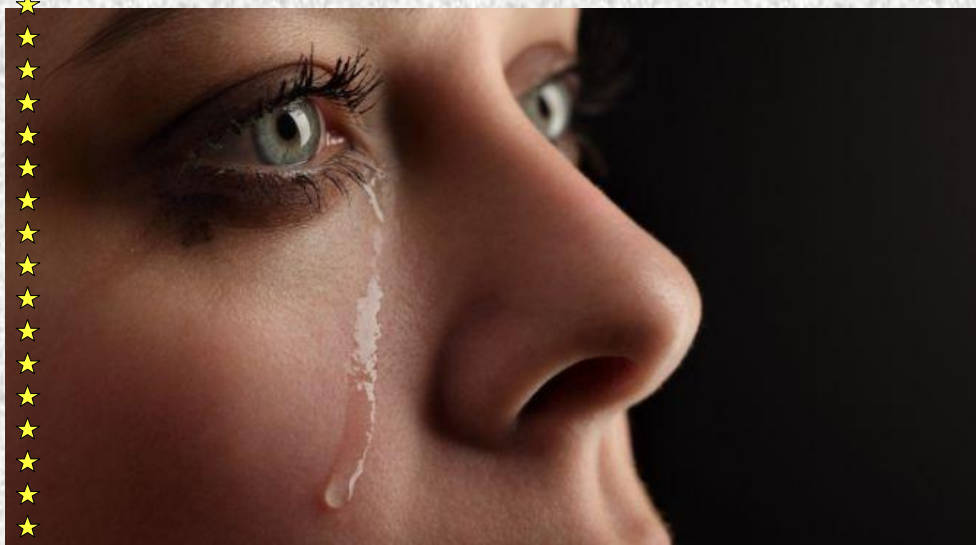
umožňuje spoznávať nových ľudí. Mali by sme si to vážiť, pretože priateľstvo je vzácny dar.

Kristína Semanová 1.B2

Toto sa nikdy nemalo stať

Láska. Tá hlúpa láska. Prečo si sa vôbec objavil v mojom živote? Malo to vôbec zmysel poznať ho? Nie, asi nemalo. Ja som tu a on je tam. Uvidím ho niekedy? Budem cítiť jeho pery na mojich? Budem cítiť jeho ruky v mojich? Budem sa mať o koho oprieť, keď tu on už nebude? Existuje sto dôvodov alebo sto možno aj tisíc otázok, či ho vôbec chcem vidieť, alebo cítiť v mojej blízkosti. Nikto o ňom nevie, netuší a ani nebude. Je len môj. Môj, len môj, v mojej hlúpej naivnej hlave so stupídnymi predstavami. Dialka. Najhoršie slovo a ďalšia predstava, ktorá kazí moje predstavy v mojej hlave.

„Bud' tu, neodchádzaj, zostaň, nevracaj sa, zase na tisícky kilometrov odo mňa preč. Potrebujem ťa. Milujem ťa. Nestrácaj sa, neutekaj!!!“ skríkla som z bludného sna a otvorila oči. Cítila som obrovskú bolesť. Bolesť, ktorú on nepozná. Možno pozná, ale to je niečo iné. Lahla som si naspäť na mäkký vankúš a zacítila som slané slzy stekajúce z očí po lícach až ku obhrýzeným perám. „Poviem to niekomu? Zdôverím sa s problémom niekomu?“. „Nie,“ povedala som si. Radšej sa budem trápiť, ako sa o nich deliť s niekým. Čo je moje, je moje. Strážila som si svoju predstavu, ako keď rodič chráni svoje dieťa. Nechce, aby mu ho niekto vzal. Presne tak som si chránila aj ja predstavu - JA a ON. Každé ráno doručené, videné a spätné odozvy na správy sa začali strácať. Ako keď človek pocíti ranu od človeka, ktorý bol pre neho najvzácnejšou osobou v živote.

Niekedy boli už iba správy videné. Večery boli dosť únavné po školských dňoch, či v práci. Jeden večer som si povedala, že zavolám Skarlet na pohár vína. Tak som aj urobila. Zavolala som jej a ona

súhlasila. O ôsmej prišla. Prvá veta, ktorá jej vyhrkla z úst bola: „Chantall, čo sa to s tebou deje?“ Ja som na ňu pozrela a spomenula som si na neho. Presne na moju hlúpu predstavu -

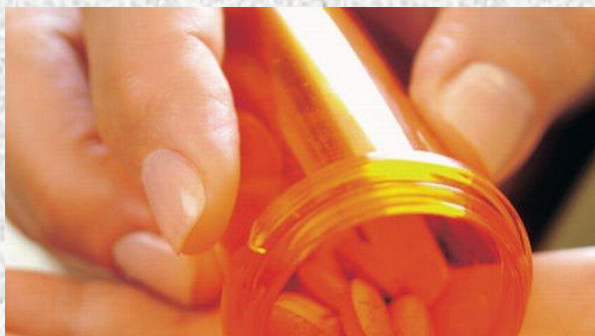
JA a ON. Spadla som na zem môjho bytu a pustili sa mi slzy. Nevedela som, či sú to slzy bolesti, alebo smútku. Sadla si ku mne na zem a objala ma. „Skarlet, je to ťažké. Nevieam, či to bez neho zvládnem.“ Pozrela sa na mňa, objala ma a povedala: „Chod' sa umyť.“ No ja som odmietla. Cítila som v sebe veľkú zlosť. V sebe preto, že som ho spoznala a dovolila, aby vstúpil do môjho života. Trápenie, bolesť, pocit samoty a pocit, že ho uvidím s inou bol najhorší. Zrazu som sa prebudila v sanitke. Obzrela som sa okolo seba a videla som sanitára a Skarlet. „Slečna, preberte sa!“ povedal doktor na ďalší deň ráno. Moje predstavy, kde sa nachádzam boli všelijaké. Silné ostré svetlo zpoza nemocničného okna ma donútilo oči zavrieť, aspoň na chvíľku. No bolo to márne. Otvorila som ich a pomaly sa posadila na posteľ. Hneď, ako som sa pozrela na doktora, vedela som, že to nebudú dobré správy. „Slečna, musíte ostať ležať v nemocnici a vyliečiť sa.“ Veta, ktorej som neverila. Začala som dokazovať doktorovi, že som v poriadku, bez akýchkoľvek problémov, či už následkov. Vtom som pocítila potrebu napísať mu. No nikto mi to nedovolil. Spadla som na podlahu nemocničnej izby ako malé dieťa na ihrisku. Spala som a neotvárala oči. V jednu noc som sa zobudila s obrovským výkrikom: „Ostaň, prosím!“ Zase predstava, ktorá ma prenasledovala. Vstala som a išla do kúpeľne. Umyla som si tvár, utrela sa do uteráka, zhasla svetlo a vrátila som sa na nemocničné lôžko. Bolo ráno. Prebudila som sa a zavolala sestričku. Povedala som jej, že by som potrebovala hovoriť so Skarlet. Sestrička sa otočila a odišla. Nepovedala mi nič. Ani jedno slovo. Sadla som si do kresla k oknu, pozerala sa vonku na výhľad na ihrisko, kde sa hrali deti. Rozmýšľala som, aké to je byť vonku, užívať si život s niekým novým, neznámym. Prešli asi 3 hodiny, keď sa dvere na mojej izbe otvorili. Uvidela som tam Skarlet. Bolo som veľmi rada, že prišla, keď som ju potrebovala.

„Skarlet, ty si prišla!“ hlasno som zvolala. Prišla ku mne, doniesla mi čokoládu, ovocie a objala ma. Zistila som, že je to pravá kamoška, ktorá prišla hocikedy a hocikde za mnou, keď som ju potrebovala.

„Chantall, máš sa už lepšie?“ opýtala sa ma. Odpovedala som jej klamlivo: „Jasné, mám sa lepšie, len mi chýba moja vlastná posteľ, kúpeľňa, oblečenie a vôňa domova“. Pozrela na mňa a povedala: „Možno ťa pustia už dnes domov.“ Veľmi som ostala prekvapená, a tak to aj bolo.

Večer 17:34 a ja som odomykala môj byt. Pocit domova a aromatická vôňa sviečok, ktorá prevoniavala chodbu môjho bytu. Vyzula som sa, kabát zavesila na vešiak a išla som do obývačky. Zapla som internet. Bola som nedočkavá, či sa po mojom odchode niečo zmenilo. Srdce mi silno búchalo a prvé, na čo som klikla, boli správy. Otvorili sa a tam bolo jeho meno. Meno, ktoré bolo pre mňa najdôležitejšie a najviac používané v mojej hlave. Pozrela som si jeho profil a novinky. No nič sa nezmenilo. Naposledy aktívny pred troma hodinami.

Nieko klope. Započula som. Ihneď som utekala ku dverám a otvorila. Bola to Skarlet. Potešila som sa a privítala som ju. Vošla do obývačky a uvidela na stole notebook a tam ikonu s jeho menom a jeho profilom. „Chantall, čo som ti hovorila!?“ Započula som z obývačky. Pribehla som a ona povedala: „Čo som ti hovorila, nemáš si s ním dať už konečne pokoj?! Prečo ma nepočúvaš?“ Ja som jej odpovedala: „Nie, nedokážem to. Som ním posadnutá. Milujem ho. Som ním nakazená!... „Skarlet!“ skríkla. „Dost! Spamätaj sa! On je tam a ty si tu! Nikdy nepríde, chápeš nikdy! Pochop to už konečne.“ So slzami v očiach som sa na ňu pozrela a povedala jej: „Prosím ťa, odíď. Potrebujem byť sama, Skarlet.“ Zbalila sa a odišla. Ako som išla do obývačky, niečo sa mi nepozdávalo na tom, že kričala. Viem, nepáčilo sa jej to, že som ním posadnutá. Milujem ho. Niečo mi hovorilo, pozri si aj jej profil. Nedalo mi to. Zadala som jej meno a v tom mi vyskočilo upozornenie. Upozornenie bolo rannou, ktorú som nechcela nikdy zacítiť. ON a ONA. Nechápala som. Nevedela som. A ani už nechcela vedieť. Slzy pohltili celú moju tvár. Chut' slz bola trpká, no neskôr slaná. Plakala som a vyčítala som si vinu. Vinu, ktorá bola bolesťou a radosťou zároveň. Vstala som z podlahy a so zaslzenými očami som išla do spálne, kde bola polička a v zásuvke lieky. Lieky na spanie. Hltala som a hltala, až kým som nezacítila bezmocnosť, ľahký pád, nehybnosť a pomalé nevnímanie okolia.

„PRETEND THAT I GIVE YOU EVERYTHING I HAVE GOT. PRETEND THAT I AM THERE WHERE I AIRN'T THERE,“ tieto dve vety som si povedala ešte predtým, ako sa stratím do neznáma. Zaspala som. Nič som nevnímala, iba spala. Pociť, ako ležíte a chodia sa

na vás pozerat' blízki z rodiny, z práce či už starí alebo mladí bol pre mňa upokojujúci.

Zima

Pri počutí tohto slova mi behá mráz po chrbte. Je to obdobie, ktoré veľa ľudí neoblubuje. Ale prečo je to tak? Je to preto, lebo padá sneh? Alebo preto, že vonku je niekedy aj 15 stupňov pod nulou a každý sa chce skryť doma? Myslím si, že zima je krásne obdobie. Veď pozrime sa, ako sa zo

zimy vedia tešiť deti. Každý deň ťahajú rodičov na svah, aby sa mohli sánkovať alebo sa dohodnú skupinka a idú sa guľovať.

Každé ročné obdobie má svoje čaro, no zima je niečím výnimočné obdobie. Čo tak vymeniť sedenie pri televízii za jednu obyčajnú zimnú prechádzku? Až v tom momente spoznáš, že pri pohľade na toľkú krásu sa aj tvoje dýchanie zrýchli. Čo tak vymeniť sedenie za počítačom za jedno guľovanie s kamarámi? Každý si povie, že je to detinské, no v každom človeku sa do staroby bude ukrývať kúsok dieťaťa.

Čo vám príde na um, keď počujete slovo "zima"? Asi dosť hlúpa otázka. Každý si pod slovom zima predstaví Vianoce, vianočný stromček, svetielka, perníky, kapustnicu a iné maškrtky. Vianoce sú sviatky, ktoré by mali spájať rodinu. A nie je nič lepšie, než sedieť spolu s celou rodinou za štedrovečerným stolom.

Pre každé dieťa je najlepšia časť Vianoc určite otváranie darčiekov. Veď si predstavte malé dieťa. Nájde v krabici hocikakú drobnosť a teší sa z nej tak, že aj vám to prinesie úsmev na tvári. Oči mu len tak žiaria šťastím a všetci vedia, že už len to robí Vianoce tými pravými!

No chyba v dnešnej dobe je tá, že ľudia si už nevážia veci tak ako niekedy. Ale aj tak si myslím, že každý by si zaslúžil zažiť to čaro Vianoc pri vianočnom stromčeku s celou rodinou. Nikomu neželám, aby Vianoce strávil sám, veď sme ľudia, tak si neželajme, aspoň na sviatky, nič zlé.

Kristína Semanová 1.B

Bol raz jeden mládenec,
potkol sa o koberec.
Mamka k nemu prišla,
pomojkala, stisla.

Sýkorka d'atľa trápila.
Sova ju vyhrešila:
„Toto sýkorka nerob už,
d'ateľ je veľmi dobrý muž!“

Michal Ičo 2.MŠB

Vierka vraví Ferovi:
„Vonku vietor fúka.“
Fičúr Fero Vieročku
vôbec neposlúcha.

Gabriela Mišľanová Rokiczka 2. MŠB

Sedí Samo na stoličke,
veselo si výska.
Výskaj Samo, smelo ešte,
nech mi v ušiach píska.

Dáša, Dušan, Dušana,
každý niekam uháňa.
Oštep, pištoľ, puška,
vo vojne je fuška.

Lenka Nováková 2. MŠB

Kukulienka kuká v lese,
vajíčka si domov nesie.
Cestou ich pár vytratí,
ale jej to nevadí.

Ing. Milena Pajkošová 2.MŠB